

Bemærkninger til lovforslaget.

Det er hovedreglen, at tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger udøves af monopoltilsynet. I monopollovens § 3, stk. 2, er det imidlertid fastsat, at for så vidt angår virksomheder, hvis økonomiske forhold i henhold til særlig lovhjemmel er undergivet tilsyn eller regulering af andre offentlige tilsynsorganer, kan handelsministeren bestemme, at tilsynet i henhold til monopolloven udøves af vedkommende tilsynsorgan efter nærmere af ministeren under hensyn til de pågældende virksomheders særlige karakter fastsatte regler. Da kontrollen med overholdelsen af bank- og sparekasselovgivning er henlagt til tilsynet med banker og sparekasser, har handelsministeren ligeledes henlagt det i henhold til monopolloven foreskrevne tilsyn til tilsynet med banker og sparekasser ved handelsministeriets bekendtgørelser nr. 196 og 197 af 18. juni 1955.

Det foreliggende lovforslag skal ses i sammenhæng med det samtidig hermed fremsatte lovforslag om inddragelse af pengeinstitutternes renteberegning under loven om priser og avancer. Ifølge dette lovforslag lægges administrationen af lovens bestemmelser for så vidt angår banker, sparekasser og andelskasser i tilsynet med banker og sparekasser.

Det er nødvendigt at foreslå en ændring i monopollovens tekst for at give mulighed for at fravige den almindelige regel om, at tilsynets afgørelser i henhold til monopolloven kan indbringes for monopol-ankenævnet og i stedet bestemme, at klager kan indbringes for handelsministeren. Når det som i ændringsforslaget til pris- og avanceloven er fundet hensigtsmæssigt at fravige den normale klagevej, skyldes det også her, at afgørelser, som må antages at få betydning for pengepolitikken, efter ændringsforslaget træffes af handelsministeren, og at dennes afgørelser efter sagens natur ikke bør kunne indbringes for et administrativt ankenævn. Ved i selve lovteksten at foreslå indføjet, at tilsynet med banker, sparekasser og andelskasser i henhold til monopolloven udøves af tilsyn-

net med banker og sparekasser overflødiggøres de før omtalte bekendtgørelser.

På samme måde som en regulering af pengeinstitutternes renteberegning via pris- og avanceloven foruden hensyntagen til de ved lov fastsatte mindstekrav til egenkapitaldækning forudsætter, at der ved indgreb tages hensyn til pengepolitikken, således vil det ved administrationen af monopollovens bestemmelser på dette område være nødvendigt at foretage en afvejning af de konkurrencepolitiske og pengepolitiske hensyn forinden indgreb foretages.

Det er derfor foreslået, at tilsynet i de situationer, hvor det skønnes, at indgreb efter monopolloven vil kunne få betydning for pengepolitikken, skal forhandle med Danmarks Nationalbank, forinden indgreb besluttes. Såfremt disse forhandlinger får til resultat, at en afvejning af konkurrencepolitiske og pengepolitiske hensyn bør finde sted, henlægges afgørelsen til handelsministeren, hvorved der åbnes mulighed for, at regeringen kan tage stilling til de pengepolitiske problemer.

Til § 1, nr. 2.

Monopolloven indeholder ikke særskilt bestemmelse om forældelse af strafansvaret for overtrædelse af loven, hvorfor reglerne i borgerlig straffelovs §§ 92-94, hvorefter forældelse indtræder 2 år efter den strafbare virksomhed eller undladelse er opført, hidtil har været gældende.

Baggrunden for at foreslå indsats en bestemmelse om 5-årig forældelse er, at overtrædelse af loven er undergivet særlige opdagelsesvanskeligheder. Hensynet til lovens håndhævelse og den almindelige retsbevidsthed tilsiger, at det søges undgået, at strafansvaret for sådanne »skjulte« lovovertredelser i visse tilfælde er forældet allerede på det tidspunkt, da de kommer for dagen.

Monopoltilsynets redegørelse for Margarinelskabets rabatter m. v. i årene 1972 til 1974 viser, at fortsat anvendelse af de almindelige forældelsesregler er betænkelig.